

İçsel Aydınlanma

Aydınlanma, insanın içsel karanlıklarını; sahte benliğe ait olumsuz algılarını, olumsuz önyargısını, korku dolu düşüncelerini ve bozuk güdülerini yok etmeden gerçekleşmez.

Aydınlanma sürecinde korkular yok olmaz, sadece yerini sevgiye bırakır.

Aydınlanma, temizlik malzemesi anlamına gelen acılarını ve ışıklarını yanında getirerek kapıya dayanır. Kapıyı açan kişi, neye uğradığını şaşırarak sarsıntılar geçirir, acılar yaşar ve zayıflıklarıyla yüzleşir. Ruhsal uyanış gerçekleşene kadar bu acılar artar. Dönüştürücü deneyimlerden ders çıkarıldığında, ruhun ışığı ve ahlaki oksijenin etkisiyle farkındalık devreye girer ve ikinci doğum gerçekleşir. Böylece hakiki benlik ortaya çıkar.

Aydınlanma, bir şeye sahip olmak değil, kendini keşfetmek ve kendini sorgulama yetisine sahip olmaktır. Kendinde kalmak ama bencilliğe kaçmamaktır. Her daim bilgi arayışında ve samimi bir ilişki içinde olmak, yeri geldiğinde vazgeçmeyi bilmek ve korku kültüründen sevgi kültürüne geçiş yapmaktır. Gerçek sevginin ve bilginin ışığına girmek, hayatı o sevgi, bilgi ve ışıkla görmek ve bunun gereklerini tutarlı bir şekilde merhametli farkındalıkla yerine getirmektir.

Zira hayatın akışı, görünmeyen yasalara göre işler ve öyle devam eder. O yasaları bilsek de, bilmesek de, akışın esenliği için tıpkı trafik kuralları gibi, biz insanlar o yasalara bağlıyız!

O yasaları çiğnememekle ve dikkate almakla yükümlüyüz. Bu nedenle ne kendimizi, ne başkasını kandırmayalım. Herhangi bir yolla hiç kimseyi

kendi çıkarımıza göre kullanmayalım. Sömürmeyelim. Zira bu, insan onuruna yapılan en büyük suç, en büyük günahtır.

Herhangi bir insana haksızlık etmek, herhangi bir canlıya veya varlığa zarar vermek insanın kendine kötülük yapmasından başka bir şey değildir. Çünkü kötü düşünce, öncelikle ana kaynağını yani çıktığı yuvayı ve yeri yakar!

Bu yüzden aklın yanına her daim erdemi, maneviyatın yanına samimi ahlaki koymak icap eder. Düşünce ve tutumlar, ancak bu şekilde genelin yararını gözeten doğru değer yargılarıyla uyumlu olur.

Bilinmelidir ki, her ne düşünülürse düşünölsün, her ne yapılırsa yapılsın, ahlaki ve erdemli değilse, sonuç yıkıcı ve negatif olur.

O düşünölen ve yapılan ahlaki ve erdemli ise, sonuç yapıcı ve pozitif olur. Edebî ve ebedi yaşam da bu sonuca göre şekillenir.

Ahlak dışı yıkıcı ve negatif sonuçların ödölü olduğu gibi, ahlaki olan yapıcı ve pozitif sonuçların da ödölü var.

Hayat tarlasında ekilen biçileceğine göre, negatif ve pozitif sonuçların ödölünü de beklemek gerek.

Ancak hatırlamak gerekir ki, maddiyat tıpkı bal gibi tatlıdır ve arzulanandır. Verme-alma dengesini gözetmeyen maddi ilişkiler, hayatı zehirleyen etkilere sahiptir. Bu etkiler, dengeyi gözetmeyen insanı bala kapılmış bir sineğe dönüştürebilir. Bunun farkındalığı içinde davranmak, bir tercih değil, bir ihtiyaçtır.

İnsani halleri bu süzgeçten geçirdiğimizde, bir kimse hayatının ne kadar az öznesi ise, o kadar çok nesnesi olur. Kendi hayatının

öznesi olamayanlar, nesne(si) olmaya mahkûmdurlar. Bunlar, benliklerini sahip olmakla ve bağlanmakla bulmaya çalışırlar. Anlamı da bu şekilde bulmaya gayret ederler. Nesne olma durumunu yaratan bu varoluş tarzı, daima tepkisel ve pasif bir kişiliği besler. Oysa hayatın gailisi içinde esas başarı, tutum ve davranışlarımızla etkisel bir ÖZNE olmaktır. Etkisel bir özneye dönüşmektir.

Tüm bu anlatılanlar, sosyal statü ve makamlardan bağımsız olarak, bilgi ve donanımla insanın kendine giden yolu keşfetmesine, kendini tanımasına, haddini bilmesine ve kendisini iyi yöneten güçlü bir özdenetim ruhuna (içsel frene) sahip olmasına bağlıdır.

Unutulmasın, hayat, sadece yaşamak değildir, yaşarken yaşatmaktır.

Yusuf Beğtaş